

Göteborg 2008-04-07

Kära Ameliavänner!

Nyheter denna gång är rykande färska och det är Lisette som står för dem. Hon berättar här nedan om sitt fantastiska projekt att ge barnen på Sakhumzi ett riktigt kalas. Det var många som bidrog till att göra detta möjligt - stort tack till er alla och mest av allt till dig Lisette!

Jag talade med Amelia en stund efter det att Lisette lämnat Sakhumzi efter kalaset och hon var så lycklig och tacksam över allt som barnen och alla andra där fått uppleva. "It was a really happy day" men nu måste jag ta en dusch för det har varit den varmaste dagen denna sommar. Hon hoppades att Lisette känt sig välkommen, för när en gäst kommer så lång väg vill vi ju göra vårt bästa. Lisette sa att de behandlat henne som en prinsessa.

Vi har glädjande nog kunnat skicka 10000 R både i februari och mars - att det behövs får vi bekräftat i Lisettes brev.

Vårliga hälsningar Barbro och Simon

Hej igen!

Om ni alla hade fått se och uppleva det jag gjorde under mina tre dagar på Sakhumzi, så hade ni alla blivit medlemmar i Amelias vänner!

Jag blev hämtad på mitt hotell av Ursula, Amelias högra hand, i en lånad bil. Väl framme på Sakhumzi fick jag ett varmt mottagande. Jag hälsade, tittade runt och pratade lite med Amelia. När jag gick en kort rundvandring mötte jag en svag doft av urin då jag såg 50 små barn mellan 1-5 år lekandes i en smutsig lekhall som också används som garage på nätterna, fyra-fem barn bara låg ner på golvet och sov.

Därefter visades jag till "mitt" rum. Jag fick bästa rummet ute i en barack, rent och snyggt bäddat.

Efter en stund var det dags att åka och göra upp med musikerna (det hade Amelia inte fixat). Musikerna visade sig vara en Magic show, alltså en trollkarl! (musiker och trollkarl heter ganska lika på engelska, framför allt i telefon!). Jag blev så klart full av skratt. Vi var där på Skärtorsdagen och ville ha showen till dagen efter, på Långfredagen. Det gick, trots att vi är i Sydafrika, inte att ordna, det var ju helg. Vi bokade till följande onsdag i stället. Bara att gilla läget. Nu får det bli barnkalas utan uppträdande men istället får barnen en happening till.

När trollkarlen var bokad skulle vi åka och beställa mat från MC Donald's. Nu blir det roligt! Jag ber Ursula som är med mig att göra beställningen. Hon vet ju hur många Happy Meal etc som skall beställas. Ursula hade pratat med Amelia så hon gjorde som hon sa! Jag hör att hon säger 150 av det och 150 av det men de

pratar afrikaans så jag hänger inte riktigt med. Jag vet ju att det skall vara 95 totalt så hur svårt kan det vara? Vi betalar 1000 rand i deposition och skall hämta maten dagen därpå. Efter det åker vi och handlar tre fulla kundvagnar med tårter, kakor, läsk och godis. Vi betalar två kundvagnar först så att jag ser så att pengarna skall räcka! Det gör de så vi betalar den sista vagnen också. Tre personer är med och handlar, jag säger till dem att de kan handla något till sig själva också. Queenie, 14 år, väljer en kräm mot celluliter! En kvinna tar huvudvärkstabletter, hon har precis lämnat sin man som misshandlat och utnyttjat henne under många års tid så hon är under stor press. Den tredje tar en hårspray och ett paket tuggummi. Vi avslutar shoppingen med att jag bjuder dem på lunch.

När vi kommer tillbaka följer jag verksamheten på barnhemmet. Jag får även en möjlighet att lämna över den bärbara datorn och tandborstar. Jag fotograferar, det är lite svårt att få naturliga bilder då barnen vill stå framför kameran och vara pajasar. Efter ett tag läggs rena lakan ut på golvet och barnen sätter sig för att äta middag som idag består av köttgryta och ris. De äter fint, sitter stilla och alla väntar på sin tur. Några gamla kvinnor som bor i området hjälper till att laga maten och har så gjort under många år. Amelia delar med sig till kvinnorna av vad som kommer in till barnhemmet. Dagen innan hade några tyska turister varit på besök och lämnat 1500 rand. Många i huset hjälper till, alla verkar veta vad som skall göras.

Efter maten fylls en balja med vatten, några av barnen skall badas/tvättas. Några pojkar går och duschar. 10-15 barn blir badade, nästa morgon är det några andras tur. Det visar sig att varmvattenberedaren är på 100 liter så det blir bad efter schema. De får rena pyjamas. Åtta bebisar sköts om mycket noga. De gråter inte många sekunder innan de blir omhändertagna. Till min stora glädje pysslas det mycket med dessa allra yngsta.

18.00 är det läggdags för alla! "Vardagsrummet" byggs om till sovrum, madrasser läggs på golvet. Tre barn på varje madrass och alla har helt plötsligt en säng. Huset består av olika små rum. Det finns inga dörrar så därför måste alla lägga sig samtidigt. Alla kvinnor och tjejer duschar och sätter på sig fina rosa nattlinnen. De barnen som tycks behöva sover jämte en vuxen. Det ser underbart ut när det är sovdags. Jag gillar verkligen det jag ser och känner en viss tröst utifrån att jag vet vilket utsatt liv barnen haft som gjort att de hamnat på Sakhumzi.

Under min natt ute i baracken blir det en del sömnavbrott. Hundar skäller, hög musik tränger sig på någonstans ifrån, kylan gör sig påmind trots att det är sommar och bilar som kör omkring gör att jag väcks i min slummer. Jag funderar på barnens sömn, vad tänker de på och vad drömmer de om? Många är så små och förstår så klart inte allt. Amelia berättar när jag frågar, att alla barn vet varför

de bor på barnhem. Din mamma har dött, din mamma och pappa kunde inte ta hand om dig och så vidare.

På morgonen är det med stor nyfikenhet jag stiger in i huset igen. Några barn är uppe, det ser mysigt och hemtrevligt ut. Många ligger och drar sig. Några tv-apparater står på. Babysar ligger och gosar med någon. En del barn har börjat tvätta sig och tandborstarna är efterfrågade. Femåringar hjälper treåringar. Det är en härlig och skön morgon, det kunde varit hemma hos vem som helst! Amelia har fått te på sängen tittar på tv, och har två små barn hos sig. Jag tittar alltid på nyheterna säger hon, man måste hänga med!

Tio små barn har kvällen innan blivit hämtade av någon i sin fosterfamilj. Amelia har frågat goda personer hon litar på om de kan ta hand om ett barn emellanåt. I gengäld får familjen något Amelia kan dela med sig utav, vilket betyder ris, potatis, grönsaker eller vad som finns tillgängligt för stunden.

Dags för påklädning och frukost! Barnen får en mugg med tunn gröt, det får jag också. På kvällen innan jag skulle gå och lägga mig frågade jag om jag kunde få en smörgås men det fanns inget bröd! De är 95 personer och det finns inte ens ett bröd, tänker jag med en klump i halsen. Barnen går sedan direkt efter påklädning ut i lekhallen.

Därefter var det tid för att åka och hämta maten på MC Donald's. Kartong efter kartong ställs fram! 300 meals har vi tydligen beställt! Denna mat ska räcka många dagar har de tänkt. Det de inte vet är ju att vi tänkt ordna barnkalaset och sedan skänka dem pengarna vi får över. Men nu slipper de ju att laga mat och kanske var detta bra i alla fall. Flertalet av dem hade heller aldrig ätit mat från MC Donald's, vilket är en statussak. Att ha råd att äta mat som inte är hemlagad betyder att man är framgångsrik... Det var också första gången barnen fått ett kalas och det visar sig föga förvånande att de älskar tårta, kakor, godis, ballonger, såpbubblor och ansiktsmålning. Det äts, spills och skräpas ner men det njuts verkligen! Alla lever upp en smula men gladast är nog trots allt Amelia som med förtjusning betraktar barnens leenden.

Efter maten åkte/gick vi till fältet och lekparken för att ha roligt. Alla följde med och var aktiva. Två gånger/vecka går man hit. Resten av veckan är man alltså inne bakom murar och den gallerförsedda lekhallen/garaget.

Det började bli dags för mig att lämna Sakhumzi för denna gången. Elva vuxna fick 200 rand var samt en chokladask i "lön" som Amelia sa. De önskade sig det i stället för en utflykt. De kunde nu unna sig något inför påskhelgen. Personerna radade upp sig som om de skulle få Nobelpriset, både rörande och lite jobbigt. De var så oerhört tacksamma! Jag önskade att de kunde fått en utflykt också, de behövde verkligen få göra något för sin egen del. Men jag hade ju sagt till Amelia

att de skulle tala om för oss vad de helst behövde/önskade. Tänk att alltid jobba och nästan aldrig få lön!? Hur hade det känts?

En vecka senare är det dags för besök igen. Det kändes som om det var dubbelt så många barn som sist! Är det möjligt? Trollkarlen dök upp som han skulle vid 12-tiden. Det blev en proffsig föreställning på 30-40 minuter. Jag är mycket glad över föreställningen och att det var en mycket bra idé från dem själva att vi beställde denna show! Barnen var roade och glada. Några av barnen plockades upp och fick vara med på de imponerande trollkonster som bjöds.

Innan jag åkte därifrån kunde jag se en mycket trött kvinna - Amelia, 65 år, och kärleksfull mamma åt 95 barn! Vem kan mäta sig med henne? Sista orden från Amelia var att hälsa samt tacka för allt men snälla; säg till dina vänner att vi måste ha lagat gasspisen innan vintern och att även trasiga lysrör måste bytas ut. Listan med åtgärder kan göras hur lång som helst. Det enda som inte behöver fyllas på utav är fler barn.

Sakhumzi behöver alltså fortsatt löpande stöd. Jag är djupt imponerad av det arbete man åstadkommer med så begränsade medel och det är fantastiskt att se att alla barn får uppmärksamhet och blir sedda. Alla dessa små föräldralösa barn behöver verkligen vår hjälp för att de ska kunna få sina grundläggande behov tillfredsställda! Har du/ni möjlighet att stötta Sakhumzi så att barnen på sikt t ex kan få en mer rejäl frukost, skicka ett mail till Barbro så kommer du med på maillistan, och får därmed information om vad som händer på Sakhumzi. Det är alltså Barbro som ringer och pratar med Amelia emellanåt. Valfri summa sätts in på postgirokontot varje månad. Vi är i dagsläget ca 60 stycken som stöder Sakhumzi regelbundet men vi behöver bli fler för att verkligen kunna göra en skillnad!

Vi kommer att ordna en träff i början på juni för alla Ameliavänner. Vi återkommer med mer information. Om du har några frågor, tveka inte att kontakta:

Lisette.Svensson@skola.partille.se

Barbro.Phipps@bostream.nu

Plusgironummer 414 6312-6 (Amelias vänner)

